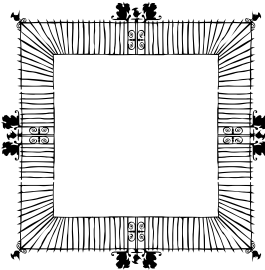

Wiecznego zmierzchu nikomu nie
zabraknie Zaczaruj ciszę i jej
żyzny zagon Wola życia paruje
wraz z poranną rosą Płyń
z falą zmęczonego serca
z drobnolistnym wierszem
pod niebo skaleczone
śmiertelnymi grzechami

Helena Gordziej

Stwórco

I

nie znam Twojego oblicza
wizerunek podsuwa mi usłudnie wyobraźnia
Stworzyłeś świat
wszystko co na nim żyje
rozmnaża się
zapełnia rozległe przestrzenie

Wielkie dzieło

pod jego wrażeniem
człowiek zdaje sobie sprawę
jakim słabym jest bytem
Dałeś nam we władanie ziemię
chciałeś z niej uczynić
przybytek Dobra
przewidziałeś też Zło niezbędne
jako próbież ludzkiej duszy
i sumienia
liczyłeś na to że wybierzemy
Dobro
przeliczyłeś się Panie
być może przez chwilę zapomniałeś
jakie zaszczepiłeś w nas cechy

II

Walkę o Dobro zaniechaliśmy szybko
Zło miało urokliwość złota
niosło wizję bogactwa podsycalo chciwość
panowania
Ziemia, niezmienna obdarowana
rozlewiskiem rzek i mórz
wypełniona lawą do dziś się buntuje
trzęsie płytami lądów bo wie
że nie takich chciałeś mieszkańców
o bratobójczym instynkcie unicestwienia
własnego gatunku
Rozpanoszyła się chciwość –
podbechtuje do wyrzeczenia się
godności człowieczeństwa
Zawstydzona patrzę na godność
niektórych zwierząt
na litość okazywaną słabszym
Widziałam jak suka karmi
osieroczone kotki
Sporo jest podobnych przykładów
w życiu zwierząt
Moje pisanie nie jest wytykaniem
błędów stworzonego świata

to tylko nieśmiały bunt przeciw moim
1 cudzym słabościom
Z trudem staram się oddzielić
od nurtu przebiegłości
co wartko płynie
zatruwając oddech istnienia

III

Stoję przed grzęzawiskiem kłamstwa
i zwyrodnieniem ludzkiej rasy
mam ochotę wskoczyć w tę topliwą
i nie wypłynąć na powierzchnię

Wiesz Panie co mnie powstrzymuje

Urodziłam dwóch synów
zostały po mnie wstyd
że ta która miała być ostoją
zawiodła
pokazała człowieczą ułomność
tym którzy w nią wierzyli

Ciebie Panie też zawieść nie mogę
dałeś mi wodze żebym rozsądnie
kierowała myśli na drogę
która prowadzi w Twoją stronę
Najtrudniejszą rzeczą jest utrzymanie siebie
w karbach człowieczeństwa
Nawet wtedy kiedy mam świadomość
że na mnie nie patrysz
nawet wtedy trzymam w ryzach
obowiązek prawości
podsycam wolę utrzymania czystych działań
z dala od zbiorowiska ścieków

IV

Nie powinnam ujawniać utajonych odczuć
w związanej mowie
ale kiedy piszę te strofy
słyszę muzykę Chopina
utwierdza mnie w rozumieniu piękna
ukrytego w ludzkim wnętrzu
I jak tu nie miłować człowieka
stworzonego przez Ciebie Panie
może jeszcze w wielu z nas
odrodzi się sumienie
Jak nie czić Ziemi strojnej
łańcuchami górskich masywów
otoczonej urodą wielokształtnych głazów
ozdobionej lasami pachnącymi żywicą
Stare drzewa poruszeniem konarów
zmuszają liście do tajemnego szumu
Pola kolorowym zbóż zachęcają
do zbierania plonów
zielenią wschodzącej ozimy
budzą nadzieję
mówią do nas pełnym miłości głosem

Współczesność

I

zakodowała w nas gigantomanię
Powstały wielkie miasta
zatłoczone budynkami z żelbetu
Spożywamy skażoną żywność
rżyska pachną chemią
głuchniemy od ryku maszyn
samolotów
żeliwnych pojazdów
ślepiemy od oglądania
komputerowych wirtualnych światów –
nasz budzi w ludziach lęk
uciekamy do wymyślonych przestrzeni
z których wielu oglądających

już nie ma powrotu do normalności
Kainowe plemię przechowało w genach
żądę mordy
Każdy napotkany człowiek
może być Ablem
każda istota spoza rasy homo sapiens
przeszkadza na drodze
trzeba ją unicestwić pasją niszczenia
Tu rządzi człowiek
Człowiek panem świata

II

Potomkowie Kaina dostatnio odziani
nakarmieni
znający rozkosz luksusu
urządzają odpłatne polowania na zwierza
Dawniej zwierzęta szanowano
jako mniejszych braci
teraz celują w ich serca dla rozrywki
jeśli trafią dumnie wypinają pierś
cieszy ich że kula jednego tylko wystrzału
strzaskała serce sarny albo dzika.
Kainowcy ochoczo wywołują wojny
świerzbą ich ręce do walki
zwłaszcza jeśli przeciwnik
na celowniku a oni z za węgla
naciskają spusty

Próba odpowiedzi

Co się w nas kryje
w najmroczniejszej z głębin
odziedziczone z okrucieństwa przodków
którzy w pośpiechu
w przerwach między bitwą
a zasiewem ziarna
płodzili watahy pokoleń

Ziemia wżarta w skórę
to od drapania się na szczyty

Lęk w nas skowyczy niczym suka
nad zdechłym szczenięciem
bo my szczujemy siebie samych
grozą umierania

i właśnie z lęku
z bezsilności trwania
mściwość się lęgnie
przyczajona w iskrze

* * *

Kamień raniony lemieziem
zazgrzytał z bólu

w kieszeni widnokręgu
zabrzęczały łańcuchy wiatru

na arenie natury
odwieczny dramat zmagają
odgrywają ludzie i glazy
drzewa i gwiazdy
niedosięgnięte
z najwyższej drabiny

Próstak przymierza koronę
mędrzec lęka się wypowiedzieć słowo

a za kulisami leszczyn
miłość na przekór przykazaniom
bezożumnie płodzi
skazanych na zagładę